

Delfinfiú

1.

Lágyan fodrozódnak a tenger habjai. Olyan a világ most, mintha a Jóisten az ölébe vette volna minden teremtményét, és elmerengve ringatná őket. Nincs félelem. Béke van. Mélységes mély, akár maga a tenger.

A víz alatti világban más szabályok uralkodnak, mint az emberek földjén. Ezt igazán azonban csak az tudja megfogalmazni, aki mindkettőt ismeri.

Van egy fiú. Ő elmesélte nekem, hogy milyen ott, a víztükör alatt...

– Először megrémülsz, mert sokkal nagyobbak a távolságok, mint a szárazföldön. A mélység pedig egyszerűen felfoghatatlan. Ha ott lefelé zuhannál, úgy éreznéd, sosem éred el a tengerfeneket. Ott már nem ember vagy – hanem áldozat. Nem vagy különb többé egy falatnyi algánál, vagy egy gyűszű méretű ráknál.

Hosszan hallgat, majd folytatja:

– És mégis, vagy éppen ezért, ott, a mélységes mélyben értheted csak meg a létezés csodáját. Azt a misztériumot, amely itt, az emberi civilizációban csak kivételes esetekben megélhető. Nem beszél többet. Feláll, kissé meginog, ahogy elhagyja a sziklát, amely idáig testét tartotta. Tesz néhány határozatlan, erőtlen lépést.

Várakozón tekintek rá, miközben lenyűgöz törekenysége, bőrének szinte áttetsző szépsége. A nézése zavarba hoz. Tiszta kék a szeme, mintha maga a tenger istene pillantana rám – és közben tekintete valami megfoghatatlan, riasztó szomorúságot hordoz magában.

– Itthon vagyok – szólal meg végül, és halványan elmosolyodik.

Megcsúszik, amikor ezt kimondja. Segítón nyúlnék utána, de nem hagyja, elrántja a karját, jelezvén, egyedül is boldogul. Elmélázik, a távolba tekint, majd lábujjait finoman a hideg vízbe mártja.

- Tudod, hogy mi a nagy különbség az emberek és a delfinek világa között? - kérdezi, már rám sem pillantva. – Az, hogy mi csak a túlélésért ölünk – ti pedig a pusztta birtoklásért is.

2.

Egy borongós nap reggelén az unokahúgommal, Mariannal kihajóztunk a tengerre. Jókedvünk volt, aminek még az sem vetett véget, hogy egészen távoli partokhoz sodródtunk, az égbolt pedig egyre inkább haragosan tekintett ránk.

Mariann akkoriban töltötte be a tizenhatot. Kamaszos lázadással élte az életét, megvetve mindazt, ami szabályos, vagy kötelező. Most is félmeztelenül feküdt, a lábán férfibakancs, az orra hegyén napszemüveg. Szemlátomást élvezte különös szabadságát. Én próbáltam nem hederíteni rá, szorgalmasan emlékeztetve magam arra, hogy egykor, talán nem is olyan régen, én is ilyen voltam.

Mariann hirtelen, vadul felém fordult. Komolyabb érdeklődés nélkül tekintettem rá, mintha nem billent volna meg hevességétől egyébként is ingatag kis bárkánk.

– Te, Adél, szerinted, ha most belevetném magamat a habok közé – mi lenne velem? Meghálnék, megfulladnék, vagy belekerülnék egy olyan világba, amelyben ember idáig nem járhatott?

Nem volt kedvem beszélgetni vele. Addig jó, amíg csendben van, és amíg nem mozdul. De ő nem hagyott békén:

– Ki tudhatja, hogy itt, épp alattunk, mit rejt a tengerfenék? Talán épp az a hullám, ami most felénk közeledik, valójában kapu egy másik dimenzióhoz... és ha átlépek rajta, egy sokkal izgalmasabb világba kerülök...

És már mozdult. Rémulten rezzentem össze, a karja után nyúltam.

– Meg ne próbáld! – sziszegtem.

Bármire képes volt, ha a kedve úgy hozta. Nem volt benne felelősség és veszélyérzet sem. Rombolni akart, pusztítani, amióta csak a világra jött.

Ha csak szimplán az utcán sétáltunk együtt, akkor is reszkettem, nehogy – csak úgy, próbaképpen – egy autó elé ugorjon. Kíváncsi volt rá, mennyire nagy erejű a fék, és mennyire jók a sofőr reflexei. És ha baj nélkül megúsza, nagyot nevetett. Túl volt persze jó néhány baleseten, kórházi kezelésen, megjárta a pszichiátriát is, de mindez nem riasztotta vissza az újabb próbáktól. Lételeme volt a veszély és a változatosság.

– Nem maradhat olyan szeglete a világnak, amelyet én meg nem ismerhetnék – nézett most mélyen, komolyan a szemembe. – Hát nem azért születünk le a Földre, hogy tapasztaljunk? Engedj, hadd ugorjak.

Rántott egyet a karján. Nem hagytam magam. Mit mondok a nevelőapjának, ha megint a baleseti osztályon kötünk ki?

– Légy szíves, engedj el, Adél. Tudod jól, ha valamit eldöntök, az úgy is lesz. Nincs más választásod. Vagy elengedsz, vagy viszlek, magammal.

Nem hagyott gondolkodási időt. Ugrott. A kezem engedett.

Hosszúnak, végtelennek tűnt az az idő, amíg nem bukkant fel a vízfelszínen. Az arca élettelen volt, a szemei lehunyva. Mit mondok Andrásnak, hogy hagytam a lányát megfulladni! – ez volt az első gondolatom. Miért is vállaltam, hogy vigyázok rá a nyáron, míg az apja távol van? Legalább annyira felelőtlen vagyok, mint Mariann... aztán: Istenem, csak élje túl! Mindent megadok azért, hogy épségben megússzuk a mai napot... Istenem, segíts!

Mariann élettelen teste ekkor haladni kezdett, egyenesen a bárka felé. Nyílegyenesen és határozottan közeledett, már-már megállíthatatlanul. Nem akartam hinni a szememnek.

Azt hiszem, nem voltam magamnál. Ahogy a test elérte a bárkát, valahogy mégis felhúztam őt, és vele együtt egy kezét nyújtó, titokzatos segítő, aki egyszerre tűnt emberi lénynek és... nem emberinek...

A lény, aki leginkább egy fiúra emlékeztetett, Mariann felé hajolt, a kezét a lány csupasz mellkasára helyezte. És akkor... nem is tudom megfogalmazni, mit láttam... a kéz szemmel jól látható, hófehér fényt árasztott magából, és a szív ismét dobogni kezdett... A lény-fiú boldog arccal tekintett az égbolt felé, mintha motyogott volna valamit, aztán hátat fordított nekünk, és fejest ugrott a vízbe.

Unokahúgom hamarosan magához tért. Még levegő után kapkodott, amikor elkezdte mondani, erőtlen, ám mégis lelkes hangon.

– Láttam őt, és láttam azt a másik világot... létezik, Adél, létezik...

Fáradtan lehunyta a szemét. Aludnia kellett, én pedig az ölembe emeltem a fejét. Hálát adtam az Istennek, vagy bárkinek, aki segített, hogy él, hogy nem esett baja... de az, amit láttam, annyira megviselt, hogy alig vártam, hogy partot érjünk...

3.

- Szerelmes vagyok – közölte másnap reggel Mariann, a tőle megszokott könnyedséggel.

Egyébként olyan volt, mint azelőtt, csak a tekintete lett ábrándosabb. Nevelőapjának nem is említettük a telefonos ellenőrzés alkalmával a különös kalandot, jobbnak láttuk, ha hallgatunk erről. Közös titkunk volt a baleset, és a hullámokból érkezett szőke herceg is, akinek a képét magam sem tudtam kiverni a fejből.

- Mondtam, hogy a tenger mélyén van egy másik világ, én megmondtam. Nem hittél nekem, látod?

Hencegett.

- Nem féltél? – kérdeztem tőle zavartan.

- Dehogy! Élveztem... azt is, hogy majdnem meghaltam... igazából vicces volt...

- De Mariann! Hogy mondhatod valamire, hogy vicces, ami másnak fájdalmas?

Hangosan, bántóan felnevetett. Nem érdekelték mások érzései. Gyerekkorában előszeretettel pusztította a rovarokat, bogarakat, kígyókat és békákat... nem is egyszerűen megölte, hanem szabályosan és látványosan kivégezte őket. Egyszer egy macskát is, de akkor hatalmas pofonokkal büntette András – így többet emlősökkel nem próbálkozott.

- Adél, miért törődnek mással, amikor én attól érzem jól magam, hogy nekem megvan mindenem? Ha én jól érzem magam, nem mindegy, mit gondol, vagy mit érez a világ? Én szabad vagyok, nem zavar senki – ennyi a fontos. Miért, nem így a normális?

Azon töprengtem, mitől lett ilyen lelketlen ez a lány. A szülei korán elváltak – talán nem is emlékezhet az igazi apjára, hiszen azóta egyszer sem találkozott vele, nem is beszélt róla neki senki. Az anyja egészen átlagos nő volt, átlagos problémákkal és átlagos anyai ösztönnel. András, a bátyám az egyetemen tanított és viszonylag ritkán járt haza. Őt a tudomány éltette, semmi más. Mariann velük élt az év nagy részében – jó tanuló volt, a kisujjából kirázott mindent, de igazán semmi nem kötötte le a figyelmét. A nyarakat pedig nálam töltötte, a tengerparti kis házban, azon nem titkolt szülői szándékkal, hogy itt majd kifújja magából az energiatöbbletet. Soha senki nem kérdezte meg tőlem, teher-e ez számomra, vagy sem – mindenki arra gondolt, Adél úgyis magányos, csak jól jön neki a fiatalok társasága. Én meg hallgattam. Nem esett jól vele lenni, veszélyben tölteni minden nyári napomat, ugyanakkor a nemet mondás sosem volt erősségem, és talán egy kis világmegváltó szándék is motoszkált bennem. Minden május végén, amikor megérkezett, azzal a hittel indultam neki az együtt töltött két hónapnak, hogy na, majd most – segíték rajta. Egyszer sem sikerült, sőt, minden nyaralás végére kiborultam.

Mariann szakította meg gondolataimat:

– Meg kell találnom őt – szólalt meg hirtelen.

A teraszon álldogáltunk, kéz a kézben. Az érzés, mintha egy kis időre megnyugtatott volna, az, hogy „kézben tarthatom” őt, magam mellett tudhatom, nyugalomban. Tisztában voltam vele, hogy ez az állapot úgysem tarthat sokáig.

- Még a lányoknak is meg akarom mutatni... olyan... furcsa ez a... izé... Amikor a karjaiban tartott, maga volt a beteljesedés... - felkacagott. – Úristen, milyen szavakat használok! Kezdek egészen szánalmas lenni... Szóval: megkeressük?

Nem akartam egyedül elengedni őt, mert féltettem attól, hogy megint butaságot művel. Ugyanakkor magam is kíváncsi voltam a fiúra, aki visszahozta őt, az életbe.

Mariann kitepte kezét a kezemből. Rémülten nyúltam utána, de elkéstem – a szarvasbogár, amely a teraszra látogatott, már nem élt. A sírás szélén álltam. Úgy éreztem, nincs több erőm hozzá.

- Ezt miért csináltad? – támadtam, pedig nem akartam.

Értetni akartam őt.

Vállat vont.

- Jó érzés, hogy élet és halál ura lehetek... - felelte kissé pimaszul.

Mindig, ha számon kérték, ideges lett és feszült.

- Azt hiszem, te beteg vagy... - szaladt ki a számon.

Nagy meglepetésemre cinikusan elnevette magát. Más reakciót vártam.

- Én, beteg? Nézz már szét, az egész világ ilyen! – közölte élesen. – Inkább magadba nézz – te nem vagy normális. Mindenkire figyelsz, mindenkinek adsz, miközben neked semmid nem marad. Szánalmas, ahogyan élsz...

Már megbánta, hogy ezt kimondta. Érezte, hogy túllőtt a célon.

- Persze, így is lehet... - tette hozzá visszafogottabban. -... csak nem biztos, hogy kifizetődő...

Meztelen talpával lesöpörte a teraszról a bogártetemet.

- A világ nem olyan, mint amilyennek te gondolod – közölte velem, a negyvenévesével, a tizenhat éves unokahúgom. – A világ kretének gyülekezete. Harc van a túlélésért. Te meg itt lelkizel, meg nyavalyogsz, egy bogár élete felett. Az vagy, amit kiharcolsz magadnak – ennyi. Elképedve álltam, és nem érttem egy szót sem. Tényleg ennyire szánalmasnak lát ez a lány, akit születésétől istápolok?

De Mariann nem hagyott belemerülni gondolataimba. Folytatta:

– Ő nem fog engem megérteni. Ő nem ember... azt hiszem... De mégis meg kell találnom, mert olyan furcsa, annyira más, hogy látnom kell újra.

- Látni – és elpusztítani?

Nem volt vád a hangomban, csak szomorúság.

- Nem – látni, és kihozni a szárazföldre. Elvinni az emberek közé, hogy normális legyen.

Mondani akartam neki, hogy nincs joga beleszólni a másik életébe, és ráerőltetni az akaratát.

De végül csak ennyi jött ki belőlem:

– Te csak egy szokatlan álom rabjává váltál, Mariann.

– Amit ketten álmodtunk, igaz? – nézett rám, szinte erőszakosan.

Erre már tényleg nem tudtam mit felelni. Végül azt javasoltam neki, hogy sétáljunk le a partra, és nézzük meg együtt, ott van-e a megmentője.

Ott volt. A part közelében, a tengerben egy hatalmas sziklán üldögélt, háttal nekünk. Törékeny volt, a bőre szinte áttetszően hófehér. Szőke haja a vállát verte. Ruhátlanul, fejét a térdére hajtva merengett.

Meghallhatta a lépéseinket, mert összerezzen. Riadtan megfordult, majd kiabálni kezdett, számunkra érthetetlen szavakat. És akkor, egy gyönyörű, színes pillangó szállt a feje fölött a magasba, és ő hosszan, szomorúan nézett utána.

Csak miután a színes vendég eltűnt a szeme elől, fordult hozzánk. Én zavartan elkaptam a tekintetemet róla, Mariann azonban láthatóan élvezte a helyzetet.

– Gyere ide, beszélni akarok veled! – kiáltotta oda neki, kissé szemtelenül.

A fiú összehúzta a szemét. Nem mozdult. Ült a sziklán, immár felénk fordulva, felhúzott térdekkel és kitartóan mustrált bennünket. Nem lehetett több közöttünk két-háromméternyi távolságnál.

Mariannt nem kellett félteni. Úgy, ahogy volt, ruhástul elindult, be a vízbe és meg sem állt a szikláig. A fiú továbbra is mozdulatlan maradt, rezzenéstelen, kifejezéstelen arccal nézte a lányt.

– Nem emlékszel? Engem menttéél meg tegnap – kiabált rá Mariann.

A fiú nem felelt. Engem nézett most, hosszan, elgondolkodva. Aztán fogta magát, és fejest ugrott a vízbe.

Mariann felháborodottan követte, de egy idő után feladta a próbálkozást, és visszatért, a partra.

– Nem értem utol – morogta csalódottan.

De attól a naptól kezdve mindketten a parton üldögéltünk, várva a titokzatos idegen újabb felbukkanását.

4.

Egy hajnalon, amikor már majdnem feladtuk a reményt, hogy ismét láthatjuk őt – megérkezett. Kiúszott a partra, és egyetlen szó nélkül leült mellénk, a homokba.

Mariannal összenéztünk, a lány arcán hamiskás „ugye, megmondtam” mosoly jelent meg. Éreztem, hogy talán illene kettesben hagyni őket, de nem voltam rá képes. Látni és érezni akartam őt, ezt a különös tengeri fiút, aki ártatlan meztelenséggel ült a tengerparton, és bennünket nézett.

– Ki vagy te? – ezúttal én szólaltam meg.

Hosszú, várakozásteljes csönd következett. A fiú mereven engem nézett most, miközben a mutatójával a homokba rajzolt.

– Mondd a neved. A ne-ved! – követelőzött Mariann is.

A fiú hallgatott. Majd fogta magát, és visszagyalogolt a vízbe, magunkra hagyva bennünket.

A homokban, ujjai nyomán egy szív rajzolódott ki - és egy szárnyra emlékeztető firka...

– Nem igaz, hogy ennyi volt – siránkozott napokig Mariann.

Ő szerelmi vallomásnak vélte az üzenetet, és csalódott volt, hogy ezek után az idegen nem jelentkezett jó ideig. Azért, hogy önző bánatát csillapítsam, elküldtem két napra a

barátnőjéhez. Nekem is jó volt nélküle lenni egy kicsit, és tudtam, neki sem ártanak az újfajta élmények, a környezetváltozás.

Aznap, amikor magamra maradtam, épp a konyhában gyümölcsöt szeleteltem a salátához, amikor a kövön vizes emberi lábnyomokra lettem figyelmes. Megijedtem, hiszen tengerparti házamban nem sűrűn fordultak elő látogatók – nem is nagyon ismertem senkit errefelé.

Követtem a lábnyomokat és nagyon hamar meg is találtam gazdájukat. A tengeri jövevény volt és most szomorú szemekkel térdelt az akváriumom előtt, és a halakat szemlélte. Amikor észrevett, anélkül, hogy rám nézett volna, ennyit mondott:

– Engedd szabadon őket.

– Mit mondtál? – meredtem rá.

Mélyen, kérlelhetetlenül a szemembe nézett.

- Engedd szabadon őket – ismételte határozottan.

Mivel nem mozdultam, a tettek mezejére lépett. Felállt, felemelte a polcra a nehéz akváriumot, majd elindult vele a terasz felé. Lassan, de céltudatosan haladt előre és nem állt meg addig, amíg el nem érte a partot. Egyesével, szelíden és szeretetteljesen engedte a tengervízbe a méregdrágán vásárolt halritkaságokat.

A megdöbbenéstől szólni sem tudtam. Ő azonban felém fordult, elégedetten pillantott rám.

- Így már jó. Mindenkinek joga van a szabadsághoz.

Kézen fogott, és a teraszra húzott, leültetett az egyik műanyag székbe. Mellém telepedett, a köre – meztelen térdeit maga alá húzta. Nagyon szép volt, szinte emberfeletti finom és légies. Szőke haja időközben megszáradt, most aranyszínben ragyogott. A tekintete zavarba ejtően tiszta volt, ártatlansága elfeledtette velem testének meztelenségét. Hosszan, kutatva nézett. Én is csak sokára szólaltam meg:

- Kérsz valamit?

Ostoba kérdés – egy ostoba szituációban. Egy pucér férfi ül előttem, a földön – és kémlel. Miközben tudom, láttam, hogy a tengerben él... és időnként felbukkan, és olyankor számon kér... és gyönyörű, már-már félelmetesen szép... miért nem kérdezem meg tőle, hogy ki ő?

A számra szorította a tenyerét. Kezének halszaga volt.

- Ti mindig beszéltek. Miért?

Nem várt választ. Élvezte a csendet. Lassan annyira megnyugtatott jelenléte engem is, hogy túllépve a helyzet abszurditásán, magam is átadtam magam a hullámok zenéjének, a sirályok dalának... Béke volt. Régen éreztem ilyet utoljára. Lehunytam a szemem, és élveztem a „semmit”... azt, hogy nem zakatolnak a fejemben a gondolatok, nem félek, és nem készülök, nem emlékezem, és nem várok... csak vagyok... szimplán létezni meglepően jó volt...

- Szeretek valakit – szólalt meg végül csöndesen.

Kinyitottam a szemem, és láttam, ahogyan két könnycsepp siklik végig az arcán. Mariann jutott eszembe, és hirtelen nagyon önzőnek éreztem magam, amiért nem ő volt az első gondolatom. Neki kellene itt lennie...

- Szólok neki, idehívom... - pattantam fel gyorsan, és a telefonhoz siettem.

Megállított a hangja.

- Nem tudod. Én sem tudom. Jön, ha kedve tartja... De kedves tőled, nagyon kedves, hogy törődsz az érzéseimmel...

Nyújtózkodott a hideg kövön.

- Mennem kéne – mondta végül, de nem mozdult.

- Maradhatnál – próbálkoztam.

Szokatlan biztonságérzet töltött el a közelségétől.

- Főzök valamit, eszünk. Aztán...

-...aztán együtt megnézzük a naplementét! – egészen lelkes lett a gondolattól.

Nem mertem az iménti jelenet után sült hallal kínálni. Epret ettünk, meg ananászt. Jóízűen evett, és nem beszélt közben.

- Mondd csak, mit akarnak az emberek egymástól? – kérdezte hirtelen, miután végzett a gyümölcssel, és hangosan megköszönte annak az áldozatot.

Nem értettem a kérdést. Mit akarnak az emberek egymástól? Mit jelenthet ez?

- Nem tudod a választ – állapította meg kissé csalódottan. – Nem tudod, mit akar tőled az a lány, és mit akar tőlem... félek, veszélyben érzem magam a közelében... olyan, mintha egy hálót rejtegetne a háta mögött, és arra várna, hogy rám vethesse azt... én pedig nem akarok senkitől semmit... mindig csak várok... és örülök, ha jön...

Mariannra gondol? Kire gondol?

- Mariann furcsa teremtés, de van lelke... bizonyára... - próbálkoztam.

- Van – ugrott fel hirtelen. – Lelke mindenkinek van. A kérdés, hogy ki az, aki meri szóra bírni...

Határozott, erőteljes léptekkel hagyta el a házat, és köszönés nélkül belevetette magát a habokba.

Másnap újra eljött. Nem üdvözölt, nem nézett rám – a sziklán ült, és a pillangójával beszélgetett. Boldognak tűnt.

Nem akartam megzavarni. Elmélyülten néztem a jelenetet, és bár nem tudtam kivenni szavainak értelmét, azt egyértelműen éreztem, hogy minden jó úgy, ahogyan van... A pillangó időnként a fiú feje fölé emelkedett, illegette magát, majd a vállára telepedett, később

újra táncra kelt... és a fiú átszellemült arccal figyelte őt... ami még feltűnt, mindvégig körbevette őket az a különös, fehér fény, amely unokahúgom újraélesztésénél is megjelent...

- Megjöttem!

Na, Mariann most, ebben a különös, meghitt pillanatban igazán nem hiányzott. A fiú felpillantott. Elkeseredés ült ki az arcára, amikor észrevette, hogy a pillangó azonnal tovaröppent, mihelyst az én kerge unokahúgom betoppant, a maga harsányságával.

Mariann egyből hozzásietett. A fiú szigorúan méregette őt, mozdulatlan maradt.

- Hát visszajöttél, már nagyon vártalak – közölte a lány.

Ledobta magáról a ruhát, ott állt egy szál bikiniben, és belekarolt a sziklán ülő fiúba.

- Úszunk egyet? És közben elmeséled, hogy ki is vagy te... Vagy sétálhatunk is, ha gondolod.

A fiú segélykérően rám pillantott. Én tanácstalanul néztem rá, unokahúgomnak nehéz volt ellentmondani.

- Na, mi van itt? Összeesküvés? – provokált rosszat sejtve a lány. – Na, ne izélj már, mondd meg, ki a csuda vagy. Már mondtam a csajoknak, mi a szitu – na, ők is látni akarnak...

A fiút nem dobta fel ez a hír. Egyre zavartabb és feszültebb lett.

- Tudod mit, Mariann? Meghívjuk egy fagyira, jó? Hozd ki a hűtőből, kérlek, amit a múltkor vettünk, meg három kistányért is... meg kanalat... - próbáltam feloldani a kínos csöndet.

Unokahúgom durcásan engedelmeskedett. Szívesebben maradt volna kettesben a jövevényvel, mintsem nekem ugráljon.

Magunkra maradtunk.

- Baj van? – kérdeztem gyorsan, kihasználva az időt, és eszembe jutott, hogy még a nevét sem tudom.

- Elment... - sóhajtotta őszinte fájdalommal a fiú, és a távolba nézett. – Nem tudom, mikor jön legközelebb...

Aztán döntött – kisétált a vízből, és szó nélkül megölelt.

- Tudtam, hogy te érteni fogsz. Te őrzöd a fényt... - suttogta. – Az a másik nem, az csak magára gondol, de te ismered a szeretet törvényét.

Minden ízemben remegtem. Olyan különös élmény volt, ahogyan beszélt, ahogyan ölelt, hogy szinte ájulás közeli állapotba kerültem. Boldog voltam és egy pillanat erejéig úgy éreztem, mindent tudok az univerzum csodáiról...

Mariann rekedt kiabálása hozott vissza a földre. A fiú szelíd mosollyal engedett el és fordult felé, mintha mi sem történt volna.

- Mi a fenét csináltok ti itt? – támadt rá a lány.

- Megszeretgettem – közölte a fiú, egyszerűen.

Mariann rám meredt, majd így sziszegett:

- Áruló.

Nem éreztem magam annak. Boldog voltam és még kábult az iménti élménytől.

Csendesen, alig-alig megszólalva ettük a fagyaltot. Mariann hol egyikünkre, hol másikunkra pillantott – nem értette, mi az, ami minket láthatatlan fonállal összeköt. Ezt persze magam sem értettem, csak örültem annak, hogy így alakult, hogy olyan érzésekben lehet a fiú által részem, amelyet soha azelőtt nem tapasztaltam. Nem őt szerettem – hanem az egész világot. Mámorosan és mindent átölelően... és csak később tudtam meg, hogy a fehér fény körülöttem is megszületett...

6.

Minden nap eljött. Keveset szólt, a nevét sem tudtuk meg soha. Mariann faggatta ugyan, de én nem kérdeztem – nem tartottam fontosnak. Boldog voltam a jelenlététől és ennyi...

Ő azonban érezhetően távol járt... bár közöttünk ült, és velünk fagyaltozott, vagy csak hallgattuk együtt a tenger énekét, a tekintete a levegőt kémlelte és napról napra bánatosabb lett...

- Nem jön, akit várok – suttogta egyszer, egészen közel hajolva a fülemhez, hogy Mariann ne hallja.

Eszembe jutott a pillangó. És az is, hogy egyszer azt mondta ez a különös tisztaságú lény: „szeretek valakit”.

A kis, színes pillangó volna a tengeri fiú szerelme?

Elpirult, amikor ez a gondolat megfogalmazódott bennem... nem mert rám nézni... igazam volt... és ő látta a gondolataimat...

Mariann fecsegett. Ostobaságokat, ruhákról, meg fiúkról. Azon törte magát még mindig, hogy felhívja magára a figyelmet...

- Nem is tudod, milyen felemelő és erőt adó érzés, hogy kaparnak érted... A másik mindent megtenne azért, hogy elkapja egy mosolyodat – tudod, hogy hatalom van a kezében... egyetlen pillanat alatt összetörheted a szívét, megsemmisítheted...

A fiú összerezzen. Szomorúan mérte végig a lányt, majd ennyit mondott:

- Nem tisztelsz másokat, és ez baj. Nem ismered önmagad – és ez is baj. Az ember akkor tud segíteni a világon, ha ismeri önmagát és tisztel másokat. Benned egyik képesség sincs meg, pedig erre kellene törekedned, mások megalázása helyett.

Mariann elvörösödött. Talán életében először nem tudott reagálni valamire... szemét konokul, sértetten összehúzta, egész lényét áthatotta a rejteni akart indulat...

Én pedig döntöttem.

- Mariann, most itt maradsz. Fontos táviratot várok, te fogod átvenni – és kézen fogtam a fiút.

- Gyere velem!

Mariann hangosan szidott, még messziről is hallottam.

A fiúval a házam közelében lévő levendulamezőre mentünk. Leírhatatlan volt a látvány – a tenger zöldje, és előtte a végtelen lila... de nem volt időm ezzel foglalkozni... a millió pillangó lekötötte a figyelmemet... röpködtek, viaskodtak, szépítkeztek és táncoltak... és a fiú szeme hirtelen felcsillant:

- Ott van ő!

És már szaladt is, mezítláb és meztelenül... áthatolt a lila virágmezőn és belevetette magát a szerelembe... a kis pillangó is izgalomba jött, bár palástolni próbálta... nem telt el sok idő, és meghitt sugdolózásba kezdtek... és a fehér fény ismét megjelent körülöttük...

Ami azután következett, igazán nem hiányzott.

- Mit titkolóztok itt?

Mariann dühös volt és elszánt. Félrelökött engem, és átgázolt a virágokon, szétrebbentve a pillangók bájos seregét. Majd a fiúhoz ért, és erőszakosan megragadta annak vállát:

- Elegem van. Azonnal mondd meg, ki a fene vagy te!

A fiú elsápadt. Tekintetével a pillangó után kapott, de az már továtűnt.

Súlyos harc alakult ki a két ember között. A tekintetek és a lelkek csatája. Szavak nélkül.

Majd a fiú erőt vett magán, és elengedte az indulatot.

- Majd megtanulod... - ennyit mondott végül, szelíden, és elindult a víz irányába.

A lány nem hagyta magát. Utánaszaladt. Önző volt és gonosz. Félttem tőle, attól, hogy nincs tudatában annak, amit tesz.

- Azonnal mondd meg, mit akarsz tőlünk! – sikította és ütötte a fiút, ahol érte.

Az megfordult, mereven a lány szemébe nézett, megsimogatta annak karját, majd ismét a víz felé indult. Most, ebben a pillanatban tényleg olyan volt, mint a tenger istene. Erős, védelmező, hitében rendíthetetlen.

Mariann kereste, hol törhetné meg a fiú stabilitását. Akarta megbántani őt, akarta szenvedni látni. Rettegtem unokahúgom ezen arcától... láttam már néhányszor, és mindig rosszul végződött a történet... És amikor a fiú már épp elérte a tengert:

- Nem őt keresed véletlenül? - kérdezte kihívóan.

A fiú mereven megfordult.

És ott látta a lány tenyerén, az összetört, halálra ítélt kis pillangót, élete nagy szerelmét...

Mariann kacéran a magasba emelte a meggyötört kis testet, majd egyetlen mozdulattal a tenger vizébe hajította...

A fiú minden ízében remegett, majd hangosan, kétségbeesetten felsírt. Egészen gyermekivé vált az arca. Még soha, senkit nem láttam ennyire felvállaltan, és őszintén szomorúnak.

A lány megijedt. Hátrált két lépést, nem mert szembenézni tette következményeivel.

A fiú arcát ekkor elöntötte a gyűlölet.

- Jól van, ha ezt akarod! Gyere, megmutatom a világot! – a lány keze után nyúlt, megszorította, és torz dühvel a tengerbe rántotta unokahúgom félelemtől reszkető testét.

Mozdulni sem tudtam. Azt hiszem, hogy ott, akkor megfagyott a lelkem – a forró homokban, a levendulamező közepén, a nagy forróságban várakozva.

Nem tudom megmondani, mennyi idő telt el így. Egy perc, egy óra, egy nap... de talán évek, évezredek is...

...és akkor, amikor a reményt már majdnem feladtam, hogy újra láthatom őt...

...felbukkant a hullámok között az unokahúgom teste... erős volt és életteli... útját delfinraj kísérte...

- Ők mentettek meg a mélységtől... ők mentettek meg... önmagamtól – válaszolta később faggatózásomra a lány.

Elmesélte, mit élt meg a tenger mélyén... a fiú erőszakosan és durván, a dühtől vezérelve mélyebbre és mélyebbre vitte őt... miközben haladt a vízben, egyre kétségbeesettebb, egyre bosszúállóbb lett... tiszta tekintete zavarossá vált... Mariannak kegyetlen érzésekkel és helyzetekkel kellett szembenéznie közös utazásuk során... majd egyszer csak, amikor már majdnem elfogyott a levegője, a fiú ezt kiabálta neki: Ismerni akartad a világot? Hát nézz szembe velem, tessék! Nézz szembe azzal, aki vagy...

Ez volt az utolsó mondat, amit felfogott a lány tudata... aztán már csak a két lélek kommunikált egymással... a fiúé, aki delfinből volt – de most mégis elsősorban emberből... és a lányé, aki akkor, ott elveszítette az álarcot, ami takarta... és amikor már a fulladás előcsarnokában járt, és szembenézett saját halálával... a fiú egyszer csak delfinné vált ismét... és szólította társait, akik azonnal cselekedtek – és felszínre hozták a testet, és az újjászületett lelket...

Mariann megváltozott. Hálás lett, az életért.

És én is megváltoztam attól, hogy ismerhettem őt, a delfinfiút...

A baleset után csak egyszer láttam őt. Amikor eltemette a vízből kihalászott törékeny, ázott holttestet, a levendulamező közepén.

Akkor mondta azt is, ami azóta is sokszor visszacseng bennem:

- Tudod, hogy mi a nagy különbség az emberek és a delfinek világa között? Az, hogy mi csak a túlélésért ölünk – ti pedig a pusztta birtoklásért is.

Aztán megfordult, hozzám lépett és szenvedélyes erővel magához szorított. Éreztem a szívdobogását.

- Nem kell félned. Azért vagy itt, hogy taníts – suttogta és elsírta magát. - És most már a lány is azért van itt, hogy tanítson. Ti ketten már ismeritek a delfinek üzenetét, a tenger tanítását, azt, amit az emberek ma még nem is sejtenek: hogy az élet tisztelete több mindennél. Egyre többen lesztek, akik így éltek, akik példát mutattok... és egyszer, egy szép napon, amikor már én nem leszek köztetek, és talán te sem leszel, meg a lány sem – az emberek egy nagy, összetartó közösség részeivé válnak, mindent megosztva egymással... olyanok lesznek, mint mi, delfinek... önfelédtek, szabadok... és nem tesznek majd mást, mint játszanak a napfényvel... nem lesz versengés, csak összetartás... és szeretet...

A nagy, fehér fény mindkettőnket átjárt. Hosszan, sokáig néztem utána, ahogy eltűnt a habokban...

Néha, esténként, ha Mariannal kiülünk a tengerparti ház teraszára, tekintetünk elréved, és olyankor mindketten – kimondatlanul is – rá gondolunk. A különös fiúra, aki egyszer, régen szeretett egy pillangót...

Lágyan fodrozódnak a tenger habjai. Olyan a világ most, mintha a Jóisten az ölébe vette volna minden teremtményét, és elmerengve ringatná őket. Nincs félelem. Béke van. Mélységes mély, akár maga a tenger.